

U znanstvenom govoru, s onu stranu takozvanih primarnih jezika ili u njihovoj odgovarajućoj preradbi itd., artikulira se i konstituira „računanje“ (ratio) s „bićima“. *Mito-logički* fundamentalni karakter znanosti proteže se na „univerzum“ bića u njihovoj *mundanosti*, svjetovnosti. U tom smislu: čovjek nije biće koje *ima* „logos“, nego uopće govori-misli-računa zato što *već jest* u mito-logici znanosti⁶⁹. Govoriti znači *svjetovati* (*biti* svijet kao zajednički oblikujući oblik svakog sadržaja, te, na njegovoj osnovi, „komunicirati“ i „informirati“). — Nije riječ, dakle, o tome da se filozofija i znanost (kao nešto „racionalno“) izigraju „mitologijom“ (kao nečim „iracionalnim“), niti obratno: ova njima, nego da se faktičke, empirijske znanosti utemelje, s obzirom na svoju znanstvenost, u znanstvenom nacrtu-obradbi svijeta⁷⁰.

Na mjesto filozofije, dakle, stupa znanstveni rad, radna znanost kao mito-logika koje *srž je tehnologika*: suvremeno pred-kazivanje, „nesvjesna obradba“ svega što jest je *tehnika*, ne kao primjena znanosti, nego kao njena *bit*. *Mythos* (u obuhvatnom

sonosno“ nastupiti, ne moraju biti nikakvi „bogovi“ i njihovi „čini“, kako ih zamišlja tradicija religije ili pak njena kritika, ili naprosto znanost koja se njima bavi.

⁶⁹ Nasuprot *H. Weinu* (usporedi *Sprache und Wissenschaft - Überlegungen über die Menschlichkeit der Wissenschaft* u „*Philosophie als Erfahrungswissenschaft*“ ed. J. M. Brockmann, M. Nijhoff, den Haag 1965, str. 203—236) znanost nije ništa ljudsko, neko njegovo „svojestvo“ itd., nego je čovjek — strogo uzevši: danas o sebi i za nas — nešto znanstveno.

U tom je sva misaona relevancija takozvanog „strukturalizma“.

⁷⁰ Za moderno suprotstavljanje metafizike, znanosti i mitologije usporedi *W. Bröcker*, *Dialektik, Positivismus, Mythologie*, V. Klostermann, Frankfurt a. Main 1958, i *isti*, *Mythos und Physik*, u *W. B.—H. Buhr*, *Zur Theologie d. Geistes*, G. Neske, Pfullingen, 1960, str. 85—90.